

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 382/2022-26

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a zo sudcov Libora Duľu a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Jozefom Polákom, Aleja Slobody 1890/50, Dolný Kubín, proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 16 Ek 12/2020 z 9. novembra 2021 a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 21. januára 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) č. k. 16 Ek 12/2020 z 9. novembra 2021 (ďalej len „napadnuté uznesenie okresného súdu“) a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu. Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Okrem toho si sťažovateľ uplatňuje náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutého uznesenia a ďalších príloh ústavnej sťažnosti vyplýva nasledujúci stav veci:

Sťažovateľ je povinným v exekučnom konaní vedenom súdnym exekútorom [REDAKOVANÉ] (385 EX 44/20). Predmetná exekúcia je vedená o vymoženie nepeňažného plnenia a o zaplatenie proti sťažovateľovi ako povinnému na podklade exekučného titulu, ktorým

je rozsudok Okresného súdu Námestovo č. k. 2 Cb 19/2018-44 z 27. mája 2019, ktorý nadobudol právoplatnosť vo výrokoch I a II 22. júla 2019, vo výroku III 7. augusta 2019 a vykonateľnosť 26. júla 2019 v časti výrokov I a II a 7. augusta 2019 v časti výroku III. Poverenie na vykonanie exekúcie vydal okresný súd súdnemu exekútorovi 21. januára 2020. Po doručení upovedomenia o začatí exekúcie podal sťažovateľ 15. februára 2021 návrh na zastavenie exekúcie. Okresný súd konajúci prostredníctvom vyššieho súdneho úradníka uznesením z 5. augusta 2021 jeho návrh na zastavenie exekúcie zamietol. Proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodol napadnutým uznesením okresný súd konajúci prostredníctvom sudcu tak, že jeho sťažnosť zamietol a zároveň rozhodol, že povinný nemá nárok na náhradu trov sťažnostného konania.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti v prvom rade zdôrazňoval, že exekučný titul, na základe ktorého je vedené predmetné exekučné konanie, je podľa jeho názoru nevykonateľný. Vo vzťahu k prvému výroku exekučného titulu poukazoval, že hnutelné veci, ktoré má vydať žalobcovi (12 ks krabicových balení spôn c-ring D3,0 Zn z vysoko pevnostného galvanizovaného oceľového drôtu v baleniach po 1600 ks – výrobca KHF, USA, 3 ks sponovacích klieští SC50HP Spenax manual v nefarbenom kovovom prevedení, 3 ks približovacích klieští MLA99 modrej farby typu Gabionex – výrobca Gabion s. r. o., 1 ks nožníc na plech, 1 ks sponovacích klieští SC50 Spenax Pneumatic modrej farby v čiernom plastovom kufríku opatrených tromi bezpečnostnými nálepkami výrobcu a nálepkou Gabion, 1 ks modrej tlakovej hadice dĺžky 10 m opatrenej dvomi koncovými kovovými rýchlospojками, 1 ks kompresora 8 barr Gude modrej farby typu 300/10/50 E, 3 ks elektrokabeláže 220 V á 50 m navinutej na prenosných bubnoch a 1 ks pákových nožníc na drôt), nie sú špecifikované odkazom na výrobné číslo. K druhému výroku exekučného titulu uviedol, že tento ho zaväzuje k plneniu peňažnej povinnosti do budúcnosti, čo podľa jeho názoru odporuje § 218 ods. 3 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“). Sťažovateľ sa domnieva, že ak exekučný súd s poukazom na už uvedené námietky nevyhovел jeho žiadosti na zastavenie exekúcie, uložil na neho neprimerané požiadavky na formuláciu dôvodu na zastavenie exekúcie. Sťažovateľ je toho názoru, že podrobnejšie už ani nemohol dôvod na zastavenie exekúcie vymedziť a ak okresný súd tvrdí, že sťažovateľ neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu k materiálnej nevykonateľnosti exekučného titulu, porušuje podľa neho zásadu zákazu odmietnutia spravodlivosti (*denegatio iustitiae*), pretože vykonateľnosť exekučného titulu má skúmať exekučný súd z úradnej povinnosti.

4. Zároveň sťažovateľ namietal nepreskúmateľnosť a arbitrárnosť napadnutého uznesenia okresného súdu, pretože tento sa v ňom dostatočným spôsobom nevysporiadal s jeho argumentmi. Taktiež týmto napadnutým uznesením došlo podľa sťažovateľa k porušeniu jeho legitímnych očakávaní. Uvedené pochybenia okresného súdu mali podľa sťažovateľa za následok porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu, práva na spravodlivé súdne konanie a základného práva vlastníť majetok.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru), ako aj základného práva vlastníť majetok (čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu) napadnutým postupom a uznesením okresného súdu.

6. Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

7. Okresný súd v napadnutom uznesení zdôraznil, že opakovane preskúmal a uviedol (v súlade s predošlým rozhodnutím vyššieho súdneho úradníka, pozn.), že prvý výrok exekučného titulu dostatočným spôsobom špecifikuje hnutelné veci, čo sa týka určenia typu, druhu, počtu kusov a dokonca v niektorých prípadoch aj určenia farby, čo hnutelné veci jednoznačne identifikuje a diferencuje od iných hnutelných vecí. Navyše označenie týchto hnutelných vecí je v súlade s ich popisom v dodacích listoch, ktorými boli sťažovateľovi vydané. K vykonateľnosti druhého výroku exekučného titulu okresný súd v napadnutom uznesení zdôraznil, že obsahuje určenie konkrétnej mesačnej sumy, meny a označenie začiatku aj ukončenia plnenia tejto peňažnej povinnosti, a preto na základe tohto výroku je možné jasne a s určitosťou zistiť vymáhanú povinnosť sťažovateľa.

8. Z už uvedeného bodu je zrejmé, že okresný súd sa v napadnutom uznesení adekvátne zaoberal vykonateľnosťou exekučného titulu v napadnutom exekučnom konaní, ako aj samotnými námietkami sťažovateľa. V konečnom dôsledku sťažovateľ počas celého napadnutého konania (a aj vo svojej ústavnej sťažnosti) opakoval rovnaký argument, ktorý bol jasne a zrozumiteľne vyvrátený už v rozhodnutí vyššieho súdneho úradníka (t. j. že exekučný titul je nevykonateľný). V tomto kontexte ústavný súd pripomína, že základné právo na súdnu ochranu neznamena právo na to, aby bol účastník konania pred exekučným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami, resp. s jeho právnymi názormi. Aj ústavný súd súhlasí, že určenie hnutelných vecí v rámci prvého výroku exekučného titulu je jednoznačne dostatočné a zároveň zdôrazňuje, že zodpovedá popisu v dodacích listoch, na základe ktorých sa tieto hnutelné veci dostali do držby samotného sťažovateľa. K sťažovateľovej námietke týkajúcej sa nevykonateľnosti druhého výroku exekučného titulu musel ústavný súd konštatovať, že sťažovateľ (resp. jeho právny zástupca) celkom očividne nepochopili obsah § 218 ods. 3 CSP. Ten totiž upravuje možnosť vyjadriť povinnosť na plnenie v peniazoch aj iným nezameniteľným spôsobom ako vyčíslením. No v prípade predmetného exekučného titulu išlo v jeho druhom výroku o vyčíslenie (napr.: „210 eur mesačne za 1 ks kompresoru 8 barr typ 300/10/50E od 17. júna 2014 do jeho vydania žalobcovi“). To, že ide o plnenie peňažnej povinnosti do budúcnosti, neznamena, že je toto plnenie určené iným nezameniteľným spôsobom ako vyčíslením.

9. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ,

a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

10. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

11. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti deklaroval, že okrem základného práva na súdnu ochranu, resp. jeho práva na spravodlivý proces malo byť napadnutým uznesením okresného súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, porušené aj jeho základné právo vlastniť majetok. No zo samotnej ústavnej sťažnosti a z argumentácie v nej obsiahnutej nie zrejmé, na základe čoho malo dôjsť aj k porušeniu tohto základného práva. Sťažovateľ totiž ani len netvrdil, že veci, ktoré má podľa exekučného titulu vydať, sú jeho vlastníctvom. Tvrdil iba, že tieto hnutel'né veci nie sú dostatočne označené, resp. že exekučný titul je taký neurčitý, že ho nevie vykonať.

12. Ústavný súd vo svojej doterajšej judikatúre už formuloval právny názor (pozri napr. IV. ÚS 359/08, IV. ÚS 153/2021), podľa ktorého má nedostatok odôvodnenia ústavnej sťažnosti (alebo jej časti) významné procesné dôsledky. Je základnou povinnosťou sťažovateľa, v danom prípade navyše zastúpeného kvalifikovaným právnym zástupcom, aby čo najpresnejšie opísal skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu konkrétnych práv poskytovaných ústavným súdom. Okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu. Iba uvedenie článkov ústavy v petite ústavnej sťažnosti nie je dostatočným dôvodom na záver, že mohlo dôjsť k ich porušeniu, ak chýbajú objektívne okolnosti, ktoré by dovolili takýto záver formulovať aspoň na účely prijatia sťažnosti na ďalšie konanie.

13. Odôvodnenie návrhu je pritom podľa § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde zákonom danou podmienkou konania pred ústavným súdom. V tejto súvislosti ústavný súd už opakovane konštatoval, že zo vzájomnej väzby medzi relevantnými ustanoveniami zákona o ústavnom súde (§ 43 ods. 1 a § 123 ods. 1) vyplýva, že sťažovateľ musí označiť základné práva a slobody, ktorých vyslovenia porušenia sa domáha, nielen označením príslušných článkov ústavy, ale musí ich konkretizovať aj skutkovo (m. m. IV. ÚS 124/08, IV. ÚS 146/08), t. j. uviesť, z akých dôvodov malo dôjsť k ich porušeniu a navrhnúť v tejto súvislosti dôkazy.

14. Vzhľadom na to, že nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí sa netýkalo formálnych náležitostí ústavnej sťažnosti, ale najmä esenciálnych obsahových náležitostí ústavnej sťažnosti (absencia akejkoľvek argumentácie sťažovateľa vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva vlastniť majetok), ústavný súd sťažovateľa nevyzýval na odstránenie nedostatkov ústavnej sťažnosti (m. m. II. ÚS 58/2019, I. ÚS 351/2019). Bez ohľadu na tieto nedostatky ústavnej

sťažnosti sťažovateľa ústavný súd musí konštatovať, že vo všeobecnosti absentuje aj príčinná súvislosť medzi základným právom vlastníť majetok a nevyhovením návrhu na zastavenie exekúcie, ktorej predmetom je vydanie hnutelných vecí, o ktorých povinný v exekučnom konaní ani len netvrdí, že je ich vlastníkom.

15. Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa v súlade s § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí v spojení s § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde (pre zjavnú neopodstatnenosť).

16. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa, ako ich špecifikoval v petite svojej ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. septembra 2022

Ladislav Duditš
predseda senátu